

Teresa Fulladosa. Foto: Farrús

Teresa Fulladosa, la Teresina del Canonge

Teresa Fulladosa (Teresina, que li diuen, però a ella no li agrada), pregunteu per ella a qualsevol veí del Canonge, tots saben qui és. I el coneixement és recíproc: ella també els coneix a tots, sap la història de cada casa i de cada família d'aquest petit barri on va néixer i d'on no s'ha mogut.

Laia de Bobes

Té 76 anys i viu a la mateixa casa on va néixer, cap al mig del carrer Canonge, però una mica cap a la banda del poble. És una de les "cases altes" originals del carrer, amb planta i pis, però posada al dia amb tots els serveis que ara són normals en una casa, és clar. Els seus pares s'hi van traslladar poc després de casats. Ell era de Tordera, i va venir a fer de mosso a Can Colomé. Tenia parents a l'Empordà, concretament a Lladó, prop de Figueres, i de visita per aquelles terres va conèixer la que seria la seva esposa i la mare de la nostra entrevistada. Quan es van casar, com que ell treballava de mosso a Can Colomé van venir a viure Alella, al carrer del Canonge, "però en una casa situada una mica més avall; després es van traslladar a aquesta, i aquí ja hi vaig néixer jo", ens explica Teresa Fulladosa.

"Des de sempre vaig treballar al Masnou", explica, i després matisa: "28 anys a can Maristany, que es dedicaven al tèxtil; vaig plagar per reducció de planti-

lla, però jo tenia 50 anys i si no aconseguia una feina hagués perdut el dret a pensió", de manera que va anar a demanar feina a can Vera, i la va aconseguir mercès a una decisió personal del senyor Vera "l'avi —puntualitza, i afegeix—: a mi em fan pena, els avis, perquè tot el que ha passat —a l'empresa Vera— és culpa dels fills".

El fet d'haver hagut de treballar des de jove essent dona la converteix en exemple del tipus de gent que vivia al carrer Canonge, i n'és ben conscient: "aquí no hi havia botigues, anàvem a comprar al poble... i fiant, eh?, perquè es guanyava molt poc, abans, i les mares pagaven a les botigues al final de la setmana". Això de les diferències de classe ho va aprendre de ben petita, quan son pare l'alliçonava així: "saps on és, el Cel? a Can Sensat i Can Rifà; els rics són sant Isidre, i nosaltres som els àngels que llauren mentre ell resa...", sí, i sant Isidre és conegut com a sant Isidre *llaurador!*

De petita va anar a estudi a les monges, m'explica, i insisteix en el tema econòmic: "pagàvem 3 Ptes al mes, i hi havia mesos que hi havia feina a pagar-les". Se li donava especialment bé la llengua: una monja que els donava classes de català més d'un cop li havia dit "tu en saps més que jo" i li havia fet corregir els exercicis de les seves companyes.

Continuem parlant d'això i anem a parar a temes de lletres. Em diu que llegeix molt, ara que està jubilada... i de sobte a mitja conversa s'aixeca i em porta un llibret de teatre de Santiago Vendrell amb una dedicatòria "A Teresa Fulladosa, escriptora sensible i de fèrtil imaginació, amb simpatia i afecte". Escriptora? I m'explica que sí, que per la ràdio van dir que tenia "dots literàries". A la ràdio? "Sí, a Ràdio Associació —la que ara és RAC 105—, en un programa amb la Montserrat Fortuny; els vaig enviar un text i el van llegir, i van dir que tenia dots literàries"; era l'any 40 o el 42... i encara conserva una còpia del text, que porta per títol *Sueño romántico* i explica la història d'una noia que en somnis rep la visita de Julieta, l' enamorada més famosa de la ficció, que li assegura que avui dia encara hi ha amants com Romeu, capaços de satisfer els anhels de viure un amor ideal; la noia s'acaba preguntant si la profecia del somni s'acabarà complint...

I si la noia era ella, la profecia no es va complir. "L'amor platònic no existeix", m'assegura, i després m'explica que sí que havia tingut pretendents, més d'un, i que ella es va enamorar d'un noi del Masnou quan tenia 15 anys, però que el noi se'n va anar a la guerra i després es va casar a França amb una valenciana més gran que ell. I delcara, amb gravetat i carregada de raó: "a mi Franco em va fer malbé la joventut, perquè van morir

tots els nois de la meva edat; els últims que van ser cridats a files van ser els del 42, i jo sóc del 41".

De manera que és soltera, i viu sola —amb la companyia d'una gata tricolor que no surt mai de casa— a la caseta del carrer Canonge. Parla de la seva família fent referència a la seva neboda, que viu davant per davant de casa seva amb el marit i dues filles, i a una germana que viu al poble; i després hi ha els veïns, que "ja ho diuen: val més un veí a la porta que un parent a Mallorca", diu, i m'explica l'anècdota del dia de que se li va inundar la casa (per culpa d'unes obres

que es feien de canalització del gas) i deu dones van acudir a ajudar-la per treure de la casa una familiar que era al llit, malalta. Un altre exemple de la bona relació que té amb els veïns: "sé el dia que van néixer els fills de molta gent del carrer; no ho tinc apuntat, però tinc memòria, i de vegades m'ho venen a preguntar a mi".

I més records: " el dia que van agafar en Ferrer —pels d'aquí que van conviure amb ell, Ferrer i Guàrdia és *en Ferrer*—; el meu germà deia que no era un home bo; però el van acusar de la crema dels convents, i ell no ho va fer; i l'afusellament d'en Companys", que ella, com tots els que van viure els seus temps i compartir els seus

ideals (a mitja conversa em confessa que és molt catalanista), anomena amb una mena de reverència en el to de veu *L'Avi*.

I vostè perquè creu que li estic fent una entrevista com a personatge? "Doncs no ho sé pas; potser per això, perquè tinc memòria". I tanta que en té: pels grans fets de la nostra història i pels petits fets de la seva pròpia història i la dels seus veïns, és a dir la del seu barri, la del barri del carrer Canonge.

